

waene, sest Jummalaga jättes ei teadnud onnu temmale muud middagi sowida kui agga: „Õppi heaste omma ammetit, kirjuta sagedaste ja tulle terwelt taggasi“ — mitte lühhematki Jummal sõnna ei mõistnud ta temmale juhhatamiseks kasa anda. „Esimesel õsel maggas Karel omma kadund isa westis. Wana Jürri kõnneles temmaga omma novest põlwest ja kuidas Jummal waggade kiinituseks ja abbiks on. Teisel hommikul satis ta tedda weel mõnne wersta maad möda maanteed, ja enne kui lahkusid, ollid Jürri wiimsed sõnnad: „Jummal arm olgu sinuga, mo armas poeg;“ ja Karel reisis eddasi, ühhest paigast teise, ja kus tööd nõudis, wõeti tedda hea melega wastu. Jummal olli temmale kenna jumme ja lahke mele annud, ka olli ta omma ammetis terrane. Ommeti ta ei olnud ühhegi westi peal enam kui kolm kuud ammetis, sest ennamiiste satis igga perremees tedda nende sõnnadega minnema: „Noormees, mul on küll kahju sind ärra sates, ollid tru mees ja mõistad omma

ammetit, agga sa ei wõi mitte kaardimängimist mahha jätta, sa unustad selle kõrwas westit ja ammetit, sepärrast ei aita muud, kui pead eddasi minnema!“ Ja nõnda kuidas ta allati kaartide peale watis, watis ta ka tüdrukute silmi. Wättilmaal tahtis ta ühhe möldri tüttiart kossida. Sõjal olli se priike ja hakkaja noormees, kellel omma maal ka westi olli, mele järrel. Kui pruut ärratundis, et peigmees kaardimängia olli, pallus ta: Karel jätta kaardimängimist mahha, nisuggust Jummal ei armasta. Ta jättis siis tükkiks ajaks sedda pahha tööd mahha, ja kui ta jälle kaardid wälja wõttis pallus pruut: „Karel mis armastus se on, kui sa mitte minnugi pärrast kaardimängimist ei tahha mahha jätta.“ Siis wihhastas ta ja ütles: „Ma ei tahha mitte omnad püksid naese jalga anda, parrem lähhen omma teed. Prudi isfale, kes temmaga selle pärrast kõnneles, wastas ta nisammuti. Teisel hommikul piddi agga jälle kimpu selga wõtma ja eddasi minnema, sest kaardid ollid temmal arm-